

Lovforslaget gaar ud paa, og naar der bliver Udgang for dem, der virkelig vise sig at være i Stand til at helbrede og med Held have helbredet for enkelte bestemte Sygdomme, til at faae lovlig Tilladelse dertil. Derved vil man saa kunne undgaa at komme til at se, hvad det ærede kongevalgte Medlem har omtalt, og som jeg heller ikke er ubekjendt med, den Slags Sager, hvor det maa gjøee et pinligt Indtryk, at Personer, som virkelig have helbredet Mange, blive udsatte for en vedblivende Forsjalgelse fra Autoriteternes Side. Naar nu Udvalget, som det ærede Medlem udtrykte sig, ikke har behandlet Paragraferne 3—9, men har foreslaaet at stryge dem en bloc, er det netop begrundet deri, at Udvalget har troet, at der overhovedet ad den i disse Paragrafer foreslaaede Wei ikke kan naaes Noget. Udvalget har den Tro, at et saadant Kontrollsystem for det Første, som jeg før bemærkede, har den Mangel, at det altid kommer bag efter og vistnok i de fleste Tilfælde meget langt bag efter, og dernæst, at et saadant kombineret System, som det maa være, naar det skal udrette Noget, vil vise sig at være uoverholdeligt i Virkeligheden.

Fischer: Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at naar de Paragrafer, som endnu ikke ere til Forhandling, med de dertil hørende Ændringsforslag, senere kommer til at ligge for, vil der være Udfigt til, tildels ved de Ændringsforslag, Udvalget har foreslaaet, virkelig at faae udrettet Noget, som er helbigt. Dette indbrømmer jeg meget villig. Men naar den ærede Ordfører henviser til, at der iblandt Andet blev givet Udgang til, at de, der havde godtgjort Evne til at helbrede, kunde faae en begrænset Tilladelse dertil, saa kan jeg ikke undlade allerede nu strax at fremsætte den Bemærkning, at Afgangen er meget vanskeligt, efterførend, naar det nuværende System i sine store Træk skal opretholdes, kun vil gaa gennem strafbare Lovovertrædelser. Thi § 16 første Passus vil blive staaende, hvorved det gamle System opretholdes, og Enhver, der da, uden at være examineret Løge, indlader sig paa at helbrede, er Straf undergivet. Dette er Hovedsagen, om der end senere kommer enkelte Modifikationer. Den, der altsaa skal have Afgang gennem en Bevilling til at helbrede, maa begynde med at være Kvaalfalver og Straf undergivet, hvis han er en Indlænding. (Modsigelse). Der kan ikke gjøres Undtagelse deraf, uden hvis Vedkommende er en Udlænding.

Hvad Forholdene i Norge angaar, bemærkede den ærede Ordfører med Rigt, at det endnu er tvivlsomt, hvorledes man vil blive tilfreds med de Skridt, som der ere foretagne. I saa Henseende skal jeg villig indbrømme, at der er stor Tvivl om, hvorvidt man i Norge har ramt det Rette ved den nye Lov, man der har vedtaget angaaende de her omhandlede Forhold. Det har jeg paa ingen

Maade overset. Men jeg siger, at det, at man i Norge har kjendt denne Lov, der er den samme Lov, som vi have, og da sølt sig opfordret til at forlade den, for at prøve et nyt System, det er et Vidnesbyrd om, at den Lov, som er tilstede hos os, har været tilstede i Norge; noget Andet er det, om man har fundet det rette Middel til at afhjælpe den sølte Lov. — Jeg vil til Slutning tillade mig at gjøre en Indsigelse mod den Parallel, som den ærede Ordfører drog mellem mine Bemærkninger om det her omhandlede Forhold, og hvad der for Exempel gjælder om Tyveri. Den ærede Ordfører sagde, at man ogsaa kunde sige, at Lovgivningen ikke var stemmende med sin Hensigt, fordi Folk stjal trods det, at man forbød dem at stjæle; af dette sidste Faktum skulde man, naar man fulgte min Tankegang, kunne udlede, at det var bedst at gaa over til et andet System og have Lovgivningen. Jeg beder om Forlabelse. Der er en Forskjel og en meget væsentlig Forskjel, som den ærede Ordfører har overset. Alle ere enige om, at det ikke er tilladt at stjæle. Det er givet. Spørgsmaalet kan altsaa kun blive, om man i Lovgivningen angaaende denne Sag vil betrede den ene eller den anden Wei, men dette er et underordnet Spørgsmaal. I den Sag, hvorom vi her forhandle, er det ingenlunde afgjort, om Lovg eller Frihed er det Rette; der kan man forsøge det ene Princip eller det andet; men man mangler her det faste Grundlag, som er givet ved Spørgsmaalet om Tyveri.

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig et Par Bemærkninger til det, som det ærede kongevalgte Medlem sidst ansførte. Med Hensyn til det sidste Punkt vil jeg blot sige, at jeg antog, at det høitærede kongevalgte Medlem havde tænkt paa den Indvending, der ofte er fremsat mod Kvaalfalverlovgivningen, at det viser sig, at den ikke hjælper Noget. Det er nemlig ofte fremkommet som en Indvending mod det Hele, at et Forbud i den Henseende er uoverholdeligt. Det var navnlig i den Tankegang, jeg gjorde den Bemærkning, at dette mer eller mindre gjælder om alle represive Love, at Erfaringen viser, at de overtrædes. Men derfor kan man ikke undvære dem. Det er navnlig den Modgrund mod Kvaalfalverlovgivningen, som jeg troede, at det ærede kongevalgte Medlem havde tænkt paa, og det er virkelig en Modgrund, man ofte har set ansført, og som der er gjort meget udaf af dem, der bekæmpe Kvaalfalverlovgivningen. — Med Hensyn til det andet Punkt, der blev fremsført, skal jeg tillade mig at bemærke — jeg haaber ikke, at den ærede Formand har Noget derimod, skjøndt vedkommende Ændringsforslag først kommer for senere — at det ikke forholder sig saaledes, at en Mand kun gennem ujhjælet Virkfomhed kan komme til at godtgjøre sin Evne til at behandle enkelte Sygdomme. Det er ingenlunde saa. For det Første